

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Martina Lachmanna a soudců Martina Bobáka a Jana Ferfeckého ve věci

žalobce: **Y. K.**
bytem X
zastoupen advokátkou JUDr. Uljanou Bondarevskou Kurivčakovou
sídlem U Prašné brány 1079/3, 11000 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad štolou 936/3, 170 00 Praha 7

v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, který spočíval ve vrácení žádosti o dočasnou ochranu, zaevidované pod čj. OAM-0400605/DO-2025, pro její nepřijatelnost dne 24. 7. 2025

takto:

- I. Zásah žalovaného spočívající v tom, že žalobci vrátil dne 24. 7. 2025 jeho žádost o dočasnou ochranu, evidovanou pod čj. OAM-0400605/DO-2025, jako nepřijatelnou, byl nezákonný.
- II. Žalovanému se přikazuje, aby obnovil stav před vrácením žádosti o dočasnou ochranu z 24. 7. 2025 evidované pod čj. OAM-0400605/DO-2025.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 18 405 Kč do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám zástupkyně žalobce JUDr. Uljany Bondarevské Kurivčakové, advokátky.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se domáhá určení, že zásah žalovaného, kterým mu vrátil žádost jako nepřijatelnou podle § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invazí vojsk Ruské federace, byl nezákonný. Zároveň navrhl, aby soud přikázal žalovanému obnovit stav před vrácením žádosti.
2. Žalovaný vyhodnotil žádost jako nepřijatelnou, protože žalobce získal dočasnou ochranu v Německu. To zjistil z Platformy pro výměnu informací o žadatelích a držitelích dočasné ochrany (TPP), v níž je u žalobce v rubrice „*Type of protection*“ uveden znak „*ia*“, který se používá tehdy, získal-li cizinec v členském státě povolení k pobytu z titulu dočasné ochrany a toto povolení je již neplatné (*inactive*).

II. Podání stran

3. Žalobce uvedl, že vycestoval do Německa, kde 26. 1. 2024 získal dočasnou ochranu. Následně se z osobních důvodů, zejména z důvodu trvalého pobytu jeho manželky v ČR, rozhodl přesídlit do ČR. V návaznosti na to dne 22. 7. 2025 vrátil povolení k pobytu vydané německými orgány, k čemuž dokládá potvrzení o vrácení elektronického povolení k pobytu. Dne 24. 7. 2025 žádal o dočasnou ochranu v ČR. U podání žádosti sdělil, že již vrátil německé povolení k pobytu, o čemž také věděl pracovník žalovaného z úřední činnosti. Tím, že mu žalovaný vrátil žádost jako nepřijatelnou, postupoval v rozporu s judikaturou. Toto žalobce považuje za nezákonný zásah. Tím spíše je tomu tak za situace, v níž žalobce doložil, že se dočasnou ochranu v Německu vzdal.
4. Výluku ze soudního přezkumu podle § 5 odst. 2 zákona č. 65/2022 Sb. žalobce označil za rozpornou s právem EU. Na podporu svého názoru odkázal na rozsudek Soudního dvora Evropské unie (SDEU) z 27. 2. 2025, C-753/23, *Krasiliva*.
5. Ohledně věci samé žalobce odkázal mj. na rozsudek Nejvyššího správního soudu (NSS) z 3. 4. 2025, čj. 1 Azs 174/2024-42. Dovodil, že § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb. nelze v projednávané věci aplikovat, neboť je v rozporu s právem EU. Podle aktuální judikatury nelze žádost o dočasnou ochranu považovat za nepřijatelnou jen proto, že žadatel – občan Ukrajiny – má nebo měl dočasnou ochranu v jiném členském státě. Ačkoli platí, že nelze současně čerpat výhody dočasné ochrany ve více státech, NSS jasně vymezil, jak má správní orgán postupovat, zjistí-li, že žadatel již má ochranu v jiném členském státě. Žalovaný má takovou žádost přijmout k věcnému posouzení a ověřit, zda žadatel v době podání žádosti skutečně disponuje platným oprávněním k pobytu. Pokud tomu tak není, musí dočasnou ochranu udělit. Žalovaný nerespektuje závěry ustálené judikatury.
6. Žalovaný ve vyjádření z 19. 8. 2025 uvedl, že dle platformy TPP žalobce získal dočasnou ochranu v Německu, což postačuje k tomu, aby postupoval podle § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb. a vrátil mu žádost jako nepřijatelnou. Přitom zopakoval ty samé argumenty, které již mnohokrát přednesl v jiných řízeních před zdejším soudem (např. v nedávné době v řízení pod sp. zn. 18 A 38/2025, 10 A 86/2025 či 11 A 97/2025). Žalovaný upozornil také, že žalobce sice v žádosti označil manželku, která v ČR pobývá na základě oprávnění

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

k pobytu z titulu dočasné ochrany, ale toto manželství uzavřel až dne 19. 10. 2024 (ne před začátkem konfliktu). Proto neposuzoval žádost v režimu § 51 odst. 2 písm. a) zákona č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců (zákon č. 221/2003 Sb.).

7. V replice z 19. 9. 2025 žalobce zdůraznil, že neusiloval o získání dočasné ochrany přes institut sloučení rodiny ve smyslu zákona č. 221/2003 Sb. V žádosti označil manželku, jelikož jde o náležitost žádosti. V žalobě ji pak zmínil toliko jako osobní důvod jeho přesídlení do ČR. Žalobce akceptuje, že nemůže požívat dočasnou ochranu ve více členských státech. Právě proto se vzdal své dočasné ochrany v Německu. Odkázal také na závěry rozsudku NSS z 1. 9. 2025, čj. 1 Azs 126/2025-28.

III. Posouzení věci soudem

8. Při přezkoumání tvrzeného zásahu vycházel soud ze skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí [§ 87 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (s. ř. s.)].
9. Ve věci samé rozhodl soud bez nařízení jednání, s čímž účastníci řízení souhlasili konkludentně (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Soud neshledal potřebu nařídit jednání ani pro potřeby dokazování. Podkladem pro rozhodnutí soudu je primárně tiskopis žádosti o dočasnou ochranu, kterou žalobce podal u žalovaného a který mu žalovaný vrátil. Obsah tohoto dokumentu je oběma stranám z povahy věci dobře znám a není mezi nimi sporný. Posouzení důvodnosti žaloby záleží na zodpovězení právní otázky. Žalovaný argumentoval dohodou členských států o vyloučení čl. 11 směrnice o dočasné ochraně. Tento dokument není součástí správního spisu předloženého žalovaným, avšak byl podkladem pro přijetí prováděcího rozhodnutí Rady 2022/382 (jde tedy o jeden z podkladů pro přípravu právního předpisu a do jisté míry o obdobu důvodové zprávy), soudu je jeho obsah znám z mnoha předchozích řízení o obdobných žalobách a mezi účastníky řízení není o jeho obsahu sporu. Proto jím není třeba provádět dokazování, což potvrzuje veškerá dosavadní judikatura NSS, jenž jej v řadě níže citovaných rozsudků v obdobných věcech opakovaně hodnotil, aniž jím on nebo krajské soudy v předchozích řízeních provedly dokazování. Obdobné je třeba vztáhnout k návrhu na dokazování prohlášením SRN a ČR ze dne 26. 4. 2024 v dokumentu Generálního sekretariátu Rady č. 11119/2024. Ani poznatky, které by soud mohl zjistit z tohoto podkladu, nejsou potřebné pro posouzení skutkového či právního stavu věci. Pro účely posouzení právní otázky soud nemusel dokazovat ani potvrzením, že žalobce v Německu vrátil elektronické povolení k pobytu. Skutkové poznatky, jež by případným provedením těchto listin k důkazu bylo možné nabýt, soud nepotřeboval pro posouzení důvodnosti žalobní argumentace.
10. Žaloba je přípustná (rozsudek 1 Azs 174/2024, bod 26).
11. Ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. může správní soud poskytnout tehdy, jsou-li kumulativně splněny podmínky, aby žalobce byl přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka). Tyto podmínky musí být splněny kumulativně. Není-li, byť jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze žalobci ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout (rozsudek NSS ze 17. 3. 2008, čj. 2 Aps 1/2005-65, č. 603/2005 Sb. NSS).
12. V projednávané věci jsou splněny první, druhá a pátá podmínka, neboť vrácení žádosti o dočasnou ochranu žalobci pro nepřijatelnost představuje přímý zásah do jeho práv, a to bez ohledu na to, že mu již v minulosti byla dočasná ochrana udělena v jiném členském státě EU

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

(v Německu). Z judikatury vyplývá, že vrácení žádosti pro nepřijatelnost může být zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s. (rozsudek NSS z 30. 5. 2017, čj. 10 Azs 153/2016-52, č. 3601/2017 Sb. NSS). Čtvrtá podmínka testu je taktéž splněna.

13. Žaloba je rovněž včasná a podala ji osoba k tomu oprávněná.
14. Zbývá tedy posoudit, zda žalovaný postupoval v souladu s právními předpisy, pokud žádost o dočasnou ochranu žalobci vrátil jako nepřijatelnou. Soud předesílá, že v relativně nedávné době došlo k notnému judikaturnímu vývoji stran chápání institutu dočasné ochrany. V prvé řadě nelze opomenout již citovaný rozsudek SDEU ve věci C-753/23, *Krasiliva*, na nějž NSS navázal „dubnovou judikaturou“ v rozsudcích z 1. 4. 2025, čj. 5 Azs 273/2023-27, č. 4683/2025 Sb. NSS, a z 3. 4. 2025, čj. 1 Azs 336/2024-42 a 1 Azs 174/2024-42. Tyto prvotní závěry pak převzaly i další senáty NSS (např. rozsudky z 8. 4. 2025, čj. 9 Azs 20/2024-37, ze 17. 4. 2025, čj. 2 Azs 271/2024-43, z 24. 4. 2025, čj. 10 Azs 4/2025-49, z 25. 4. 2025, čj. 5 Azs 217/2023-36, a mnoho dalších).
15. Posléze reagoval i zdejší soud, který již zohlednil i navazující argumentaci žalovaného (např. rozsudky z 23. 4. 2025, čj. 10 A 6/2025-61, z 30. 4. 2025, čj. 5 A 36/2025-38, z 16. 5. 2025, čj. 10 A 42/2025-33, z 20. 5. 2025, čj. 5 A 42/2025-39, z 3. 6. 2025, čj. 18 A 2/2025-52, z 13. 6. 2025, čj. 11 A 55/2025-37, ze 17. 6. 2025, čj. 10 A 56/2025-39, ze 17. 7. 2025, čj. 18 A 49/2025-33). Rozhodující senát se s vyslovenými závěry plně ztotožňuje, resp. na nich nehodlá nic měnit. Proto z nich vychází a v podrobnostech na jejich precizní odůvodnění odkazuje. Níže uvedené pasáže bez dalšího přejal především z čerstvých rozsudků z 6. 8. 2025, čj. 18 A 38/2025-36, z 11. 8. 2025, čj. 10 A 86/2025-27, a z 26. 8. 2025, čj. 11 A 97/2025-31. Nevypořádá-li soud v tomto rozsudku adresně dílčí výtky žalovaného, je tomu tak pouze proto, že žalovanému jsou konkrétní odpovědi na jeho neutuchající polemiku s dubnovou judikaturou NSS známy již ze shora uvedených rozsudků, resp. i z mnoha dalších rozsudků v obdobných či skutkově takřka totožných věcech. Navzdory tomu, že žalovaný tyto závěry setrvale nerespektuje, soud nepovažuje za účelné, aby je v jejich celistvosti neustále opakoval. Soud připomíná, že správní orgány, stejně jako krajské soudy, jsou obecně povinny respektovat judikaturu NSS a závěry z ní vyplývající, a to ve všech skutkově a právně obdobných případech (§ 12 odst. 1 s. ř. s. a čl. 4 odst. 3 Listiny základních práv a svobod). Pokud se od existující judikatury chtějí odchýlit, musí předložit racionální a závažné konkurující důvody (rozsudek NSS z 17. 7. 2025, čj. 1 Azs 111/2025-34, bod 17 a násl.). Soud k tomu dodává, že by mělo jít o kvalitativně nové důvody, nikoli o opakování těch, s nimiž se soudy již mnohokrát vypořádaly.
16. Klíčovým zůstává, jakkoli se tomu žalovaný brání, že žádost osoby požívající dočasné ochrany (resp. osoby, která v minulosti požívala dočasnou ochranu) na základě prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2022/382, na nějž této osobě vzniká nárok na základě čl. 8 odst. 1 směrnice Rady 2001/55/ES, není správní orgán oprávněn vrátit této osobě jako nepřijatelnou podle § 5 odst. 1 písm. c) nebo d) zákona č. 65/2022 Sb. z toho důvodu, že tato osoba o povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany požádala nebo jí bylo toto povolení uděleno také v jiném členském státě EU. Zjistí-li žalovaný při podání žádosti oprávněné osoby o povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany, že tato osoba je vedena v informačním systému členských států (TPP) jako držitelka povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany v jiném členském státě, je povinen takovou žádost přijmout, vést o ní řádné správní řízení dle zákona č. 221/2003 Sb. v jeho rámci poučit oprávněnou osobu o jejích právech a v návaznosti na její případná tvrzení, důkazní návrhy či jiné procesní kroky ověřit,

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

zda jí povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany bylo jiným členským státem skutečně uděleno a zda dosud, ke dni rozhodování správního orgánu, trvá.

17. Tím spíše to musí platit v případě žalobce, který i podle žalovaného není nadále držitelem dočasné ochrany v Německu (viz znak „ia“ v TPP). Žalobce patrně vůbec nedisponuje povolením k pobytu založeným na dočasné ochraně, stěží lze proto hovořit o sekundárním pobytu v ČR (sekundární volbě hostitelského státu). Z tohoto pohledu je nyní argumentace žalovaného nepřipadná až nemístná. Žalovaný řádně nevysvětlil, proč by žalobce nemohl žádat o dočasnou ochranu v ČR. V důsledku toho, že žalobci vrátil žádost jako nepřijatelnou, vůbec neřešil okolnosti získání či ztráty dočasné ochrany v Německu. Při „náběru“ žádosti lze dle soudu vycházet pouze z toho, že žalobce splňuje kritéria pro přiznání dočasné ochrany ve smyslu prováděcího rozhodnutí. Svědčí mu i právo volby hostitelského státu, které pro zásah žalovaného, jenž mu žádost vrátil jako nepřijatelnou, nemohl realizovat.
18. Na právě uvedeném nic nemění návrh nového „aktualizačního“ prováděcího rozhodnutí Rady z 13. 6. 2025, na který žalovaný poukázal ve svém vyjádření k žalobě, a stejně tak ani vlastní „aktualizační“ prováděcí rozhodnutí Rady (EU) 2025/1460 z 15. 7. 2025, o prodloužení dočasné ochrany zavedené prováděcím rozhodnutím (EU) 2022/382, jež již nabylo účinnosti dne 13. 8. 2025.
19. Prováděcí rozhodnutí 2025/1460 skutečně obsahově převzalo části návrhu, na něž upozornil žalovaný, konkrétně je zařadilo do bodů 4-6 recitálu, které znějí následovně.

Vzhledem k tomu, že určitá osoba může v daném okamžiku požívat práv spojených s dočasnou ochranou pouze v jednom členském státě, by členské státy k zajištění toho, aby tato zásada byla respektována, a s cílem zabránit vícenásobným registracím k dočasné ochraně měly zamítnout žádosti o povolení k pobytu podané na základě čl. 8 odst. 1 směrnice 2001/55/ES, pokud je zřejmé, že dotčená osoba již povolení k pobytu na tomto základě získala v jiném členském státě. To by bylo v souladu s rozsudkem Soudního dvora ze dne 27. února 2025 ve věci C-753/23 (5), a zejména s jeho bodem 30.

V souvislosti s aktivací dočasné ochrany podle směrnice 2001/55/ES se členské státy v jednomyslně přijatém prohlášení ze dne 4. března 2022 dohodly, že nebudou uplatňovat článek 11 uvedené směrnice na osoby, které požívají dočasné ochrany v daném členském státě v souladu s prováděcím rozhodnutím (EU) 2022/382 a které se přemísťují bez povolení na území jiného členského státu, pokud se členské státy na dvoustranném základě nedohodnou jinak.

S ohledem na tento celkový kontext by nic nemělo být vykládáno tak, že znamená povinnost členského státu vydat povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany osobě, která obdržela povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany v jiném členském státě.

20. Pomine-li soud že ustanovení recitálu (preamble) unijních předpisů nejsou závazná, citovaná část recitálu nutně nezpochybňuje závěry NSS učiněné v „dubnové“ judikatuře, pokud jde o výklad relevantního práva EU. I pokud by tedy soud přihlížel k interpretačnímu významu citovaných bodů, není zřejmé, že by se NSS mýlil (k tomu podrobně viz rozsudek NSS ze dne 11. 9. 2025, čj. 1 Azs 126/2025-28, bod 11 a násl., a na něj navazující judikaturu).
21. Podstatné je, že z aktualizačního prováděcího rozhodnutí ani z jeho preambule neplyne, že by členský stát mohl, zvláště v situaci, jaká nastala v nynějším případě, žádost žalobce mechanicky procesně odmítnout jako nepřijatelnou bez toho, aby ji „propustil“ k věcnému posouzení.
22. Soud míní, že s postojem žalovaného nekoresponduje ani pozdější novelizace lex Ukrajina zákonem č. 314/2025 Sb., kterým byl do § 5 odst. 1 pod písm. f) s účinností od 3. 9. 2025 přidán další důvod nepřijatelnosti. Žádost je nově nepřijatelná také za situace, pokud je

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

podána cizincem, který je nebo byl držitelem dočasné ochrany v jiném členském státě Evropské unie nebo státě uplatňujícím Schengenský hraniční kodex v plném rozsahu, poté, co Ministerstvo vnitra Evropské komisi zaslalo oznámení podle § 3 odst. 3 (tj. oznámení o riziku vyčerpání kapacit pro zvládání následků plynoucích z hromadného přílivu vysídlených osob a potřebě přijetí opatření k zajištění rovnováhy mezi členskými státy). Podle zdůvodnění pozměňovacího návrhu poslance Letochy, jímž byl tento bod vložen do novely, jde o reakci na judikaturu NSS. Novela dle něj měla regulovat možnosti sekundárního pohybu držitelů dočasné ochrany. Mohlo-li by optikou unijního práva obstát písm. d), jak tvrdí žalovaný, bylo by alespoň z hlediska držitelů dočasné ochrany v jiném členském státě EU, nadbytečné takovou úpravu (a celý mechanismus oznámení) zavádět, neboť tyto případy by zahrnovalo i písm. d), jehož je písm. f) fakticky podmnožinou.

IV. Závěr a náklady řízení

23. Soud shrnuje, že soudní výluka je ve vztahu k důvodům nepřijatelnosti podle § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb. v rozporu s právem EU a nelze ji aplikovat. Proto soud výrokem I postupem podle § 87 odst. 2 s. ř. s. deklaroval, že zásah žalovaného byl nezákonný. V souladu se stejným ustanovením soud výrokem II přikázal žalovanému, aby obnovil stav před zásahem, neboť důsledky zásahu nadále trvají.
24. Žalovaný vázán názorem soudu posoudí žádost žalobce tak, že není nepřijatelná podle § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb. Žádost tudíž bude muset věcně projednat a v případě splnění podmínek vydat pobytové oprávnění. Předně žalovaný ověří, zda žalobce již nedisponuje pobytovým oprávněním z titulu dočasné ochrany v Německu, a bude-li žalobce splňovat též další podmínky, dočasnou ochranu udělí. Pokud je toto pobytové oprávnění nadále platné, žalovaný poučí žalobce o nemožnosti čerpání práv plynoucích z dočasné ochrany ve více členských státech současně. Jestliže bude žalobce na své žádosti dále trvat s tím, že chce tato práva nově čerpat výlučně v ČR, žalovaný ověří, zda vydáním povolení k pobytu na území ČR dojde dle práva dotčeného hostitelského státu automaticky k zániku předchozího pobytového oprávnění. V případě kladného zjištění žalovaný vydá oprávnění k pobytu. V případě negativního zjištění, resp. pokud se nepodaří relevantní právní úpravu v hostitelském členském státě vůbec zjistit, vyzve žalobce, aby sám v přiměřené lhůtě učinil kroky k ukončení pobytového oprávnění v jiném hostitelském státě. K tomu žalovaný poskytne potřebnou součinnost.
25. O nákladech řízení rozhodl soud výrokem III podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl ve věci samé úspěšný. Má proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce sice byl od soudního poplatku osvobozen podle § 11 odst. 2 písm. i) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, avšak v řízení ho zastupovala advokátka. Ta učinila tři úkony právní služby v řízení (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, replika) po 4 620 Kč podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) § 7 bodu 5 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění od ledna 2025 (advokátní tarif), vč. náhrady hotových výdajů (3 x 450 Kč) podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Odměna ve výši 15 210 Kč se dále zvyšuje o částku 3 195 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, jelikož žalobcova zástupkyně vykonává advokacii v společnosti s ručením omezeným, která je plátcem DPH. Celkem tedy žalobci vč. náhrady soudního poplatku náleží náhrada ve výši 18 405 Kč. Tuto částku je žalovaný povinen zaplatit žalobci k rukám její zástupkyně do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u NSS, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje NSS.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Nesplní-li povinný (žalovaný) dobrovolně, co mu ukládají výroky vykonatelného rozhodnutí, může oprávněný (žalobce) podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Praha 2. října 2025

Martin Lachmann v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.